

gøre den Bemærkning, at det var ikke Organisationernes Skyld, at de ikke fik Repræsentanter i Kommissionen, idet Organisationerne Gang efter Gang henvendte sig til den daværende Indenrigsminister Hr. Rode, men de fik Afslag i en Skrivelse af 20. Juni 1914. Jeg tror, at man fra de Sider, som ikke vil være med til at gennemføre et Stykke Forbudspolitik gennem Ædruelighedskommissionen og derfra gennem Rigsdagens Afviklingsudvalg, maa beklage, at man ikke havde Repræsentanter for disse Erhverv; thi de vilde da sikkert have meddelt Rigsdagens Afviklingsudvalg, hvad det var, der foregik her. Jeg maa nemlig stadig gaa ud fra, at Mindretallet i Ædruelighedskommissionen ikke har været saa agtpaagivende overfor Tendensen i denne Henstilling til Afviklingsudvalget, ligesom jeg maa gaa ud fra, at Afviklingsudvalget ikke har ønsket at gennemføre et Stykke Forbudspolitik. Derfor tror jeg, det vilde have været overordentlig heldigt, om de interesserede Erhverv havde haft Repræsentanter i Kommissionen — ellers vilde der jo heller ingen Mening have været i det ærede Medlem Hr. Pitzners Henstilling i Dag til det høje Ministerium om igen at tage dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Jeg maa formene, at det ærede Medlem Hr. Pitzner ikke alene mente, at Spørgsmaalet om Øllet skulde tages op til Drøftelse, men at det var Spørgsmaalet i al Almindelighed om Restriktionerne, der skulde tages op til fornyet Drøftelse, netop fordi de Ernæringsvanskeligheder, som jo var Grundlaget for, at disse i sin Tid indførtes, ikke mere er til Stede.

Jeg kan ikke heller tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig at være en mærkværdig Afgørelse, man træffer i Afviklingsudvalget paa et Tidspunkt, da flere af Rigsdagens Partier netop ønskede at komme nødstedte Industrier til Hjælp. Thi her var jo netop Industrier, som man uden Skade kunde have hjulpet. Ja, et æret Medlem ryster paa Hovedet, men det ærede Medlem er jo en af dem, som gerne vil hjælpe nødstedte Industrier, og her kunde man have hjulpet en saadan, hvis man ikke netop ønskede at opretholde et Forbud vedrørende Fabrikationen af Spiritus og Produktionen af Øl og derigennem at gaa Afholdssagens Ærinde. Kornsituationen forelaa jo ikke mere, som den forelaa paa det Tidspunkt, da disse Restriktioner gennemførtes. Det forbavser mig derfor ogsaa, at det ærede

Medlem Hr. Pitzners Partifæller i Afviklingsudvalget efter de Udtalelser, som fremkom den 5. April, har stemt for Opretholdelsen af Restriktionerne, men det maa da have været under forkerte Forudsætninger, de har gjort det, thi ellers vilde der ingen Grund have været til denne Beklagelse i Dag. Der er sikkert ogsaa andre, der har gjort det under ganske andre Forudsætninger.

Der faldt ligeledes en Dag en Udtalelse fra den højtærede Indenrigsminister, som forekommer mig i ikke ringe Grad ogsaa at have ændret Situationen. Den højtærede Indenrigsminister syntes nemlig at gaa ud fra, at Ædruelighedskommissionen inden alt for længe vilde afslutte sit Arbejde. Der gik dog kun faa Dage, inden Afholdsbladet kunde meddele, at dette ikke var Tilfældet, og paa Grundlag af denne Meddelelse i Afholdsbladet henvendte en Journalist ved „Berlingske Tidende“ sig til Nationalbankdirektør Ussing, som i en Udtalelse den 15. April sagde, at det var ganske urigtigt, at Kommissionen var nær ved Afslutningen af sit Arbejde. Nationalbankdirektør Ussing som Formand for denne Kommission turde end ikke love, at Betænkningen vilde fremkomme i 1922. Jeg formener dog, at den højtærede Indenrigsminister ikke kan have ment, at det skulde vare en 2—3 Aar, inden der kommer en Betænkning, som han skønner, det ikke kan vare ret længe, inden man ser. Den højtærede Minister har sikkert ment, at man stod nær ved Afslutningen af Ædruelighedskommissionens Arbejde, og dette maa have været den højtærede Indenrigsministers Bevæggrund til at gøre en saadan Henstilling til Afviklingsudvalget, ligesom jeg formener, at Afviklingsudvalgets Flertal maa have haft den Opfattelse, at Ædruelighedskommissionen var nær ved Afslutningen af sit Arbejde. Af denne Grund vil jeg haabe, at dette Spørgsmaal kommer frem til fornyet Overvejelse i Afviklingsudvalget, og jeg vil opfordre den høje Regering til at lade dette ske. Skulde Opfattelsen ikke blive ændret, da formener jeg, at Restriktionerne paa dette Omraade dog neppe kan opretholdes, thi det kan dog ikke være Regeringens Hensigt at opretholde disse gennem 2—3—4 Aar, hvor længe det nu varer, inden Betænkningen afgives af Ædruelighedskommissionen. I saa Fald vilde det jo dog være et Stykke Forbudspolitik, der er gennemført her.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa